

Iktatószám	Budapestre vonatkozó ujságcikkek			Osztályozás
				Tár: 628.1
	Szerző	Hely		
	Cím: Megint egy pazarlás.	Idő: 1911		
Forrás: Pesti napló	Személy			Helyszám
Bp. (Hely)	1911 VIII/9 (Idő)	(Köt. v. füz.)		

Megint egy pazarlás.

Budapest főváros hatósága fölhívja a közönséget, hogy takarékosan bánják a vízzel, mert különben a vízvezetéki igazgatóság kénytelen lesz a vízvezeték-eket időnként elzárni.

Ez mindenesetre kellemes kis meglepetés volna: a vízvezetéknek a legnagyobb nyári kánikulában való elzárása. Másutt, mondjuk Amerika egyes kevésbé szelíd erkölcsű városaiban, ha a vízvezeték a legnagyobb nyárban nem funkcionálna és a legnagyobb kánikulában, tehát éppen akkor, amikor leginkább van rá szükség, ilyenkor mást tennének. Nem a vízvezetéköt zárják el. Nem bizony, hanem azt a hatóságot, amelyet azért fizetnek, hogy állandó és ele-
gendő vízkészletről gondoskodják.

Példátlannak lehetne mondani azt az esetet, ami most nálunk történik. És ha még se mondjuk annak, akkor ezt csak azért nem tesszük, mert erre az esetre már volt példa. Pontosan hét esztendővel ezelőtt, 1904. nyarán, amikor szintén vízhiány fenyegette ugyancsak Budapest városát és amikor az összes humoristák Kajlinger Mihály vizigazgatóból éltek.

Most szakasztott ugyanaz az eset áll elő. A különbség csak az, hogy a két eset közben hét, pontosan hét esztendő mult el, olyan idő, amely alatt mai napság akár egy egész várost lehetne építeni, nem pedig víztornyokkal, csövekkel és vezetékkel ellátni. Nálunk ez azonban nem történt meg. E helyett a város vízi direkcója kapja magát és kijelenti, hogy a pesti közönség vízpazarló. És mindjárt gondnokság alá is akarja helyezni. Megvonja tőle a vizet, a min-

dennapi vizet (kenyér már úgy sincs régen). Luxus-tárgygyá degradálja a vizet, amelyből csak a kenyérre és vízre ítélt rab kap. A többi nem, csak néhány evőkanállal naponkint.

Kötelezzük magunkat, hogy most a legnagyobb melegekben kengyeffutó tempóban tizenkétszer egymásután futjuk körül Budapestet (jobb és balpartot egyaránt) ha még egy ilyen várost mutatnak nekünk a világon. A lakás luxuscikk, kenyér nincs, a hus az megfizethetetlen, a dohány — árban emelkedett és most még mindennek a tetejébe a víz is disztárgy, luxuscikk, ékszer, klenódium lett. Ilyen város, amelynek a közönsége ilyen rosszul, hogy enyhén fejezzük ki magunkat, ilyen hitványul volna kiszolgálva nincs több. Nem is lehet hozzá hasonlót elképzelni. Máshol az ilyen állapotok már régen forradalomra vezettek volna, mi nálunk azt is békességben türik az emberek, hogy a vizet kontingentálják, kimérik, nem sokára talán már pénzért árulják.

Ha tréfásak akarnánk lenni, azt mondhatnók, hogy az egész nem egyéb, mint a pénzügyminiszternek egy ravasz csinyje és a fiskus így akarja az embereket az alkoholnak mentől nagyobb mennyiségben való fogyasztására szorítani. De hát elvégre is az ember nemcsak ivásra használja a vizet. Másra is. Megsugunk egy titkot, mosakodásra is. Ezt a hatóság nem tudja. Talán az urak nem ismerik azt az emberi rossz szokást, aminek sajnálatraméltó tünete a napi mosakodás és fürdés. Vagy ezt is luxusnak, pazarlásnak tartják és éppen nyáron tartják annak. Lehet szólni, ha nem tetszik. Majd le fogunk

szokni róla. Majd jól viselkedünk és akkor egyest kapunk. Nem pedig, mint most, amikor a túl nagy vízforvasztás miatt ötös kalkulust adott nekünk a hatóság.